

KUKORELLY ENDRE

H.Ö.L.D.E.R.L.I.N.-szétiratok

DER WINTER. D.24. JANUAR 1676

*schneller eilen
Die Tage dann vorbei,
die langsam auch verweilen*

*Megint esik [megfordulok]
a hó [az ágyon] az üvegtáblákhoz
veri a szél,
most épp megint esik a hó. Ez így
van általában,
így szokott, esik
vagy nem. A bámuláshoz még bőven sok is.
Szép és unalmas. A felébredéshez
viszont kevés. Bár kevés is elég.*

*A legnagyobb történetek az ég
s a föld között
zuhognak mindig el,
a füsthatár és az aszfalt között,
de nem csapódnak be a szürke-zöldbe,
és föl sem oszlik semmi felfelé,
a számláláskor pont annyi marad.
Zárt mennyiség, egy nagy keret,
lassú történetek.*

ERMUNTERUNG

*Und er, der sprachlos waltet, und unbekannt
Zukünftiges bereitet, der Gott, der Geist
Im Menschenwort, am schönen Tage
Wieder mit Namen, wie einst, sich nennet*

*A minap másképp estem el, mint
ahogy szoktam. Mintha hosszabban*

*estem volna. Túlkomplikáltan.
Olyan megfontoltan estem el.
Nem fáj, vagy nem fáj, mondjuk, jobban,
és nem fáj más, de az volt mégis
a legviccesebb, hogy ugyanúgy
tápászkodtam fel, mint bármikor.*

*Persze mi az, hogy bármikor, mert
közben arra figyeltem, hogy
ugyanúgy legyen ugyanolyan.*

*Ha már másképp esem el, akkor
keljek föl másképp ugyanúgy, nem?*

WAS IST DER MENSCHEN LEBEN?

*Földút, saját
szűnyogok, csalán, gyökérszet,
saját kibérelt parkoló.*

*Park, sétány,
erdő, irtás, erős emelkedők, egy
város utcái, mező, ösvény,*

*tarló, csapás, csomó jel, táblák,
fölfestés, feliratozás. Végig
az előszobán az ajtó felé, folyosó,*

*lépcsőház, kapubejárat,
mindig ez a sorrend.
Leállósáv, mindenkinek egy*

*külön út. Lejönni az autópályáról,
tankolni, venni egy palack
b-t meg k-t. Mindent ilyen hülyén be-*

*csomagolnak. Még most
nem, ez nem, majd csak a következő, alig várt,
nem várt kijáratnál.*

BROT UND WEIN

*A szívem teli. Ezzel a nővel
nem tudok beszélgetni.
Érezni tudok. Nem értem a nyelvét.
Nem tudok veled
beszélgetni, mondom neki, eddig még megy,
korrekt mondat. Megtévésztoen
rendes mondatokat mondok neki, olyasmi
beszélgetőseket. Szabályosan tévedek.*

Végül is beszélgetünk, legalábbis szerinte. Szerintem nem.

*Fogja a kezem,
ez is a beszélgetéshez tartozik,
mondja, hát, valahogy
úgy. Hangosan kiabál egy rigó, mintha
bele akarna szólni a
dologba, és ezzel bele is szól. Egyébként
eléggyé egyhangúan
telnek a napok. A szív teli,
ez, azon kívül,
hogy a szív teli, egy mondat.*

DER MAIN

*Der liebe Vaterlandsboden
gibt mir wieder Freude und
Leid. Doch nimmer vergeß ich dich,
So fern ich wandre, schöner M.*

*Hetek óta esik, a víztől elnebezedett
lombok porcelán tetőponyvaként borulnak a park
fölé. Éles madárbang, oda kell néznem,
a fák felé. Csendes, mélyen vallásos
kiszáras, kihalt, vasárnap délutáni utcák, üres
teraszok, üres kert, magas sövénybokrok, elsötétített
szobák, az ágyon heverők szuszogása, mindez
egyszerre erősen kibangosítva. Forgalmas repülőtéri csarnok
zaja, ahogy vattaként tömi el a*

*fület. Aztán egyszer csak látom is
már, ami ezt a surrogó hangot
adja, a sárga kavicsal felszórt főtéren
át a templom felé közeledő menetet.
Átvágnak, keresztül a bokrokon és virágágyásokon.
Maradok még.
Maradok, de miért fordulok el?
Elfordulok, de
miért maradok.*

DES MORGENS

*Önmagadhoz
nem térsz meg. Éjjel, ha felébredsz,
az mindig más,
más valaki ül fel az ágyban.*

És kimeredt
szemmel nézi a falat. Reggel
más látható,
kis szögnyomok az ajtó mellett,
egy idegen
ajtó szárnya, idegen szöveg-
nyomok. Az a
repedés a mennyezeten, az
nem volt meg, egy
képet, most látja először.
Ő nem ilyen
dolgok között aludt el. Reggel,
sötét, előbb
fut befelé a tekintet, de
meddig belül,
és mi állítja meg, onnan el,
visszafelé
a falig. Um die grauen Ge-
wölke streifen
rötliche Flammen dort. Idegen,
világít, mert
világol, beragyogja a Nap.
Voltak ilyen
repedések. Éppen ez is volt.

